

عنوان مقاله:

تحلیل تغییرات فرم فضایی و جمعیتی در روند توسعه فضایی منطقه کلان شهری شیراز طی دوره ۱۳۷۵ - ۱۳۹۵

محل انتشار:

مجله آمایش سرزمین، دوره 13، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

زهرا نعمتی - MSc. Student, Faculty of Art and Architecture, Tarbiat Modares University, Tehran, Iran

هاشم داداش پور - Associate Professor, Faculty of Art and Architecture, Tarbiat Modares University, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

تعداد و جمعیت مناطق کلان شهری طی قرن گذشته به طرز چشمگیری افزایش یافته است و هم زمان با افزایش جمعیت، بهبود ارتباطات، روندهای جهانی، و ... تحولات زیادی در روند توسعه فضایی این مناطق رخ داده است. این تحولات هم زمان در مناطق کلان شهری کشور ایران نیز مشاهده می شود. اما مطالعات انجام گرفته برای فهم تحولات این مناطق در ایران محدود است. در این مطالعه از تابع تراکم زمین شهری (U.L.D) به منظور بررسی روند تحولات توسعه فضایی در منطقه کلان شهری شیراز، از سال ۱۳۷۵ تا سال ۱۳۹۵، استفاده شد. نتایج مطالعه نشان داد منطقه کلان شهری شیراز طی سالهای ۱۳۷۵ تا ۱۳۹۵ فرم فضایی غیرمتمرکز و پراکندهای داشته است. الگوی تغییرات توسعه فضایی منطقه طی سال های ۱۳۷۵ تا ۱۳۸۵ و ۱۳۸۵ تا ۱۳۹۵ نشان میدهد توسعه فضایی غیرمتمرکزتر و پراکندهتر شده است. بر اساس تحلیلهای جمعیتی، بیشترین تراکم جمعیتی در سال های ۱۳۸۵ و ۱۳۹۰ و ۱۳۹۵ در حلقه بافر مرکزی، یعنی کلان شهر شیراز، به چشم میخورد. بر اساس توزیع جهتدار (انحراف استاندارد)، توزیع جمعیت به سمت شمال غرب منطقه پیش رفته است. همچنین، در تحلیل الگوی توزیع جمعیت، نتایج آماره موران نشان میدهد جمعیت منطقه به صورت خوشهای توزیع شده است. در مجموع فرم فضایی غیرمتمرکز و پراکنده و شکلگیری خوشههای جمعیتی در روند توسعه منطقه برهم خوردن تعادل در توسعه فضایی و جمعیتی منطقه را نشان می دهد که از آثار مهم آن گسستگی شهری، جداییگزینی اجتماعی، وابستگی به اتومبیل، از بین رفتن اراضی کشاورزی و باغات را می توان نام برد.

کلمات کلیدی:

Shiraz metropolitan area, Spatial changes, spatial form, urban land density

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1529608>

